

Mals pagadors amb bons sentiments

En els temps que vivim, declarar-se contrari a la lliure circulació de persones d'un país a l'altre és qualificat de reaccionarisme. Bé: no tan sols a la lliure circulació (una cosa que trobo francament lloable), sinó al dret de residència permanent, una opció que ja no m'ho sembla tant. Ni la veig raonablement possible, per la quasi impossibilitat de trobar pis i feina, tant per als naturals com per als aspirants a veïnatge.

Sense comptar que l'arribada massiva de braços a preus de ganga en països on hi ha uns elevats índexs d'atur va en profit, principalment, de les classes altes, que poden treure substanciosos avantatges de la mà d'obra barata. I es presta a especulacions sensacionals, com les de l'oferta d'habitatges misèrrims, la tolerància de condicions de vida inhumanes i una colla d'abusos vergonyosos. Entenc que defensar la llibertat de les persones a triar el lloc que els plagi del

planeta comú indica un esperit obert, que és una qualitat molt estimable. Però si no sotmetem l'esperit obert al sentit comú, ens poden passar desgràcies grosses. De moment, ja hi ha uns quants països (actualment en règim democràtic) que estudien mesures per tal de limitar l'entrada d'ex-súbdits colonials seus. És un cas flagrant de barra, perquè ells, com a amos, entraven, sortien i s'emportaven el que volien de les terres conquistades, sense demanar permís a ningú.

Però també és veritat, i ben desconcertant, que ciutadans de territoris que han aconseguit la independència, en vulguin fugir per traslladar-se a les antigues metròpolis, com si enyoressin sentir-se menyspreats. És inevitable de pensar en un curiós cas de masoquisme, i crec de debò

que cal trobar solucions que ens permetin, a tots, de conservar la cara al seu lloc, sense que ens caigui de vergonya.

En un debat que tingué lloc a l'Institut Català d'Estudis

Mediterranis, en Miquel

Roca afirmà la necessitat d'una política europea de solidaritat amb els països subdesenrotllats, per tal de buscar solucions als problemes "allí on es produeixen". A criteri seu, la immigració genera forts desequilibris interns. O sigui que no es tractaria d'abandonar les pàtries a la seva sort —o desgràcia—, sinó que els països més poderosos paguin els deutes contrets perquè les nacions puguin sobreviure sense que els seus fills més, diguem-ne emprenedors, les abandonin.

Pere Calders